

הארט השבת

אמרים פנינים וסיפורים על פרשת השבוע

פרשת תרומה תשפ"ב

גליון: 97

א לעבטיגער שבת

מאת הרב יהודה צבי שפירא רב המוסדות

בנין המשפך פני יכלתנו

פניני הפרשה

"ויקחו לי תרומה" (כ"ה ב')

בדברי המדרש (מד"ר) פסוק זה סובב והולך על: **התורה**: הה"ד: **כי לקח טוב נתתי לכם תורתי על תעזובו**. וכן בליקוטי מוהר"ן (תורה ס'): **תרומה** הוא אותיות: **תורה מ' התורה שניתנה במ' יום**.

ולהבין הקשר בין 'תורה' ל'תרומה', הוא בכמה אופנים. עיקר לימוד התורה הוא על מנת ללמדה, ובדברי רבנו (ליקו"מ נ"ח): **שעיקר קיומו של הדעת, הוא ע"י בחינת חסד, שצריך ללמוד חכמתו לאחרים, ולקרבם תחת כנפי השכינה**. בבחינת (משלי ל"א): **"ותורת חסד על לשונה"**, ואמרו חז"ל (סוכה מ"ט): **"זה הלומד על מנת ללמדה"**. וזהו בכאן ענינו של: **תרומה בתורה – ללמדה לאחרים**.

ועוד: בדברי חז"ל (ב"מ פה.) **"כל המלמד את בן חברו תורה זוכה ויושב בישיבה של מעלה"**, שנאמר: **אם תשוב ואשיבך לפני תעמוד**. וכל המלמד את בן עם הארץ תורה, אפילו הקריה גזר גזירה מבטלה בשבילו, שנאמר: **ואם תוציא יקר מזולל כפי תהי'.** וזה: **"ויקחו לי תרומה"** שע"י תרומה בתורה - ללמדה לאחרים, מתחברים כביכול לעניינו של: **"ויקחו לי"**. **כן אפ"ל**; על **עמל התורה**, והוא ע"י הפסוק: **אם בחוקתי תלכו**, **שתהיו עמלים בתורה**. שבלמוד התורה יש להתמסר כל כולו ב'בחוקתי' של הקב"ה. וזה: **"ויקחו לי"**, להתמסר להקב"ה בתורה, עמל התורה.

ועוד יש לומר: בדברי רש"י: **"לי לשמי"**, שרומז על: לימוד תורה לשמה'. וכבר אמרו: **"שמתוך שלא לשמה בא לשמה"**, וכל לימוד חשוב לפניו, וזה: **"מכל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי"**. אך העיקר שיהיה לו רצון להגיע ל'לשמה', וכדברי רש"י על: **"ידבנו לבו"**, לשון; **רצון טוב**.

"אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי" (כ"ה ג)

"לבו" – רחמנא ליבא בעי. 'אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוון לבו לשמים' (מנחות ק"י).

"אשר ידבנו לבו" (כ"ה ג)

בדברי רש"י: **"והוא לשון רצון טוב"**. כהקדמה לבניית המשכן, משכן האדם, יש להקדים את הרצון הטוב לכך שהוא הכלי, וכדברי רבנו (ליקו"מ ל"א) שהתהוות הנפש הוא ע"י הרצון. והא': **תיקונא דגופא כתיקונא דמשכנא'** (הקדמת תיקוני זוהר יג)

"ויקחו לי תרומה" (כ"ה ג)

בדברי רש"י: **"לי לשמי"**. 'לי בגמטריא מ', ובדברי רבינו (תורה י"ז): **"מ"ם הוא כנגד ארבע עולמות"**. והן ידוע בכתבי האר"י שארבעה העולמות מרומזים בפסוק: **"כל הנקרא בשמי לכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו"**. בשמי – אצילות בראתיו – בריאה. יצרתיו – יצירה. עשיתיו – עשיה. וזה: **"לי – לשמי"**. נגד הארבע עולמות המרומזים בפסוק זה: **"כל הנקרא בשמי – עולם האצילות"**, שכולם נכללים בו כידוע.

"וכן תעשו" (כ"ה ט)

בדברי רש"י **"לדורות"**. ואפ"ל שזה מרומז בפסוק; **ב' בתי המקדש יחד עמדו: שמונה מאות ושלשים שנה**. ועוד: **עשרים ושנים** – על מקום בית המקדש המרומז בפסוק: **וישכב**

לשמים, שתעשה עבודות שאין בידך לעשות שהם גבוהים ממך כגבוה שמים. וסיים המקרא: **"כי קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובלבבך לעשותו"**, היינו כי אין הקב"ה בא בטרוניה עם בריותיו, ואין הקב"ה חפץ מהאדם שיעלה לשמים, דהיינו שיעשה עבודות גבוהות דווקא מה שאין בכוחו לעשות, רק הש"י חפץ מהאדם שיעשה מה שאפשר לו לפי מדרגתו, דהיינו שילך מדרגא לדרגא, בבחינת: **"סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה"**, שצריכים לילך מדרגא לדרגא... דהיינו שימשוך עצמו מעט מעט, כמו שאנו מבקשים בכל בוקר **"שתרגילנו בתורתך"** שתרגילנו דייקא.

אינו מנסה שום אדם במה שאינו יכול לעמוד בו

וכה הם עוד בדבריו, על כך שמבקשים מהאדם רק מה שיכול, (נזיקין ה י'): **"כי צריך כל אחד להאמין, כי צדיק ה' וישר משפטיו, ובוודאי אינו בא בטרוניה עם בריותיו, ואינו מבקש מהאדם שיעשה מה שאין ביכולתו... כי באמת האדם לא בא לעולם כי אם בשביל תיקון המשפט**. דהיינו שיקבל שכרו במשפט ולא יאכל נהמא דכיסופא כשר"ל, וזה כל מעלתו על כל המלאכים. ע"כ צריכים להאמין שהש"י בוודאי ישר משפטיו, ואינו מנסה שום אדם במה שאינו יכול לעמוד בו, אע"פ שלפי שכלו קשה לו לעמוד בעניינים אלו שעוברים עליו, אעפ"כ צריך להשליך שכלו וחכמתו - ולהאמין כי ישירים דרכי ה' ומשפטיו, ובוודאי הוא צריך לעבור בזה העולם בעניינים אלו שהשם יתברך מתנהג עמו'.

המשכן הפרטי כציור מעשה בראשית

ובניית המשכן מלמדנו על כלל שאר עבודתנו, וכדבריו בהקדמת 'תיקוני זהר' (ג). שמאריך לפרש על מעשה המשכן וכליו, שהם ציורי 'השכינה' של מעלה ומטה. ובהמשך דבריו: **"תיקונא דגופא כתיקונא דמשכנא"**. ובדברי מוהר"ת (הלכות רבית א): **"כי המשכן וכליו היו כלולים מכל המדרגות שבכל ישראל, שכלולים בקומת אדם כידוע... והמשכן היה בבחינת קומת אדם, כמ"ש בזה"ק: ציורא דמשכנא כציורא דאדם"**.

ובבניית משכן זה – היה כבר חלק לכל עם ישראל בשורש בנייתו: **"כי המשכן נבנה מכל הטוב שנתברר מכל אחד מישראל, שזהו בחינת: "זהב וכסף ונחשת ותכלת וארגמן ותולעת שני וכו'" – שהביא כל אחד ואחד כפי הנקודה טובה שלו**. כי זהב וכסף ונחשת ותכלת הם בחינת הגוונין עילאין, שהם בחינת הטוב שיש בכל אחד מישראל, שזהו בחינת: **"ישראל אשר בך אתפאר"** שהם כלולים מגוונין סגיאין, היינו הנקודות טובות שיש בכל אחד מישראל, נקודה טובה אפילו בפחותים שבהם מה שאין בחבירו, כמבואר (ליק"מ לד). והשם יתברך מתפאר בהם. וזה בחינת הגוונין שהיו בבית המקדש... שהביא כל אחד מנדבת לבו הטוב. כי שם היו כלולים כל הנקודות טובות, שהם בחינת גוונין עילאין שיש בכל אחד מישראל" (ליקוטי הלכות השכמת הבוקר א ד).

בבניית המשכן ובכלל מלאכת הקמתו - ביקש הקב"ה מכל אחד בתרומתו - מה שהם יכולים ומסוגלים ששלמדנו על בנין האדם, עבודתו, מטלתו ותפקידו, שדורשים הימנו רק כפי יכולתו ולא יותר, מה שהוא כן יכול, ולא מה שלא. וזאת נעשה וגם נצליח - לבנות משכננו להשראת השכינה, מכל הטוב שיש לנו.

על הפסוק: **"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם"**, אומר הפסיקתא: **"בשעה שאמר הקב"ה למשה: 'ועשו לי מקדש', נזדעזע משה, ואמר: איך יכול האדם לעשות בית להקב"ה, והלא כתיב: 'הנה השמים ושמי השמים ושמי השמים לא יכלולך', אמר לו הקב"ה: לא לפי כוחי אני מבקש, אלא לפי כוחם; עשרים קרש בצפון, ועשרים קרש בדרום ושמונה במערב**.

ובשעה שאמר: **"את קרבני לחמי"**, אמר משה: **"אם מכניס אני את כל החיות שבעולם יש בהן העלאה ? או כל העצים שבעולם יש בהן הבערה אחת ? א"ל הקב"ה: לא כשם שאתה סבור, אלא: את הכבש האחד תעשה בבוקר"**.

ובשעה שאמר: **"נתנו איש כופר נפשו"**. אמר משה: **מי יוכל ליתן פדיון נפשו ? 'אח לא פדה יפדה איש, ויקר פדיון נפשו', אמר לו הקב"ה: 'לא כשם שאתה סבור, אלא זה יתנו מחצית השקל בשקל הקודש"**.

בנוח הרצונות הטובים

עוד מדברי המדרש על בניית המשכן (מדרש רבא): **"בשעה שאמר הקב"ה למשה על עסקי המשכן, אמר לפני: ריבונו של עולם, יכולין הם לעשות ? אמר לו הקב"ה, אפילו אחד מישראל יכול לעשותו, שנאמר: מאת כל איש אשר ידבנו לבו"**.

"ידבנו לבו", כותב רש"י: הוא מלשון: **"רצון טוב"**. שזה מה שהיו נצרכים במלאכת המשכן – רצונות וכיסופים, שבכוחם אפשר להגיע לכלל הדברים הטובים, כמובא באריכות על גודל מעלתם.

לפוצץ את האבן וכך להעלותו

וכן נשא רבינו משלו; היה פעם מלך ששלח את בנו למרחקים ללמוד חכמה ותבונה, עם תום סיום הלימודים כשחזר לביתו, ביקש הימנו אביו; שְׁרִים אבן גדולה, כאבני הריחים, ויעלהו לעליית הבית. כל כמה שהבן התאמץ וניסה להגביה את האבן הכבדה, לא עלתה בידו משימה קשה זו, וזאת לבד מתוספת צערו על שאינו יכול למלאות רצון המלך. לאחר ניסיונותיו המרובים שלא צלחו – אמר לו אביו: היעלה על דעתך, שאצווה לך דבר כבד כזה, לקחת אבן כאבני הריחים ולהגביהו עד לעליית הבית? לא, אין כוונתי לכך. רצוני היה שתיקח פטיש חזק, תכה על האבן ותפוצץ אותו לרסיסי אבנים, וכך תוכל להגביהו וגם להעלותו אל העלייה.

אכן כן; לא מבקשים מעמנו מה שאינו יכולים ומסוגלים, אלא מה שאנו כן יכולים. גם את לב האבן – סיים רבינו את משלו, יכולים אנו לשברו בדיבורים טובים, ולהעלותו אל אביו שבשמים.

כי קרוב אליך הדבר מאד

על הפסוק (דברים ל): **"לא בשמים הוא לאמר מי יעלה לנו השמימה ויקחנה לנו"** כותב מוהר"ת: (תר"מ ג ט): **"התורה הקדושה המורה לנו דרך החיים הזהירה לנו: לא בשמים הוא, כי אין הקב"ה בא בטרוניה עם בריותיו, ולא ניתנה תורה למלאכי השרת**. כלומר; שאין הדבר כמו שנדמה לך שאין אתה יכול לעמוד בה יתברך, כי אם כשתעלה

סיפורים מאירים

סיפורי פרשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו ז"ע

"מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי" (שמות כה ב)

הצדקות שפוזרו מעיר טרְהוויץ !

היה זה בשנת תרכ"ו, שופץ ונבנה מחדש בנין ה'קלוז' שב"אומאן", שנבנה בשנת תרצ"ב - ע"י מוהר"נית מ'עצים', וכעת נבנה מחדש ברוב פאר באבני גזית.

הבניה והשכלול מחדש נעשה בהשתדלותו המרובה של החסיד רבי סענדר טרהוויצער - שהיה ראש העוסקים בבנינו של בניית ה'קלוז'.

לרבי סענדר היה לו כוח השפעה להפליא, וכך מסופר, כשהלך לגבות ולהתרים עבור בנין הקלוז' מחדש, הושפעו כל כך מדבריו שיצאו מלבו - עד שהיו מפטירים ואומרים לו: "קח כמה שתמצא".

והיה זה כשכא אל רבי אברהם בערינו - נכד רבנו - להתרימו למטרה נעלה זו, אמר לו: "תנו מעות בשביל בית הכנסת של סבכס", "ג'ט ג'עלד פאר א'יער ז'ידן'ס ש'הלך", ונתן לו סכום חשוב, אולם רבי סענדר לא הסתפק בכך - ולא רצה לקחתו, והוסיף רבי אברהם בערינו עוד מצדקתו על תרומתו, ושוב לא אבה רבי סענדר לקחתו, והוסיף עוד, עד שנתן 'אלף ר'ענדל'אך' שהיה שווה לסכום של 'שלושת אלפים רובלי' - הון עתק בימים ההם, תפסו רבי סענדר בידיו ונשקם, באמרו אליו: "אשרי הידיים שנותנים אלף ר'ענדל'אך עבור ענין רבנו", ו'ואויל ז'ענען די הענט ו'ואס ג'יבן טו ז'ינט ר'ענדל'אך פארן ר'ענדיס ז'אך...".

רבי סענדר בעצמו שהיה גר בעיר טרהוויץ, הייתה לו חבורה של עבודת השם - שעמד בראשה, חבורה זו הצטיינה בייחוד - באחדות ואהבה שביניהם. מנהגם היה, שהפרישו מכספם לקופה כללית שמשם התפרסו כולם. כן היה להם בשותפות ארון מיוחד של בגדים, וכל אחד שהיה חסר לו איזה מלבוש, היה ניגש לארון מיוחד זה, ובחר לו מה שהיה חסר לו.

וכך שחו בשבח א"י שמעיר טרהוויץ, שיש להם 'לבי' פתוח בעבודת ה' יתברך, וכן 'כיס' פתוח לצדקה, מרוב נתינת הצדקה שהיה בחבורתם. ועוד זאת הוסיפו ואמרו: שהחסידים מטררוהיץ מפרישים כל כך הרבה מעות צדקה, ואין מחלקים "מעשר" מממונם, אלא משאירים מעשר לעצמם, ומחלקים שאר ממונם לצדקה.

ורבי סענדר בעצמו, 'ראש החבורה' שהיה מהדר במצות הצדקה, לא היה אוכל כי אם לחם ו'קוואס' - חמיצה העשויה מסלק, כשכל ממונו הנשאר היה מפריש לצדקה.

והיה זה פעם בערב פסח, שלח לרבי הירץ שטרנהרץ - סך של "עשרים ושלושה רובלים..." לכבוד האוצרת חג הפסח, שזה היה סכום גדול וכבד עד למאוד.

יש לציין, כשהתקרב רבי סענדר לדרוך של רבינו, התפלאו והשתוממו עליו כל מכיריו, באמרם איש לרעהו, מה היה לו לרבי סענדר שנהפך לחסיד ברסלב, כי היה סוחר גדול והיה מרבה בדיחותא, ופתאום נהפך לעובד ה' מופלג... ובעבודתו התמה; ואוהו בערב שבת בחצות היום, בעוד שישבו חבריו הסוחרים בחניוניתם ועסקו במסחרם כהרגלם, הולך לבוש בבגדי שבת לבית הכנסת, לקבל את קדושת השבת... ויהי לפלא בעיניהם.

"בכל עבודתו" (שמות כו ט)

עבדת בחינם – ואתה אוכל בחינם !

וכך נשא רבינו את משלו: הולך לו אדם בדרך. השמש קפחה על ראשו ורגליו צָקוּ, גרונו נִשְׁתֵּה בצמא, וקִרְבּוֹ המו מרעב. אבל בכפר הקרוב, ידע, מתגורר מכניס אורחים נודע, שליבו רחום וידו רחבה, שולחנו ערוך - וכל אורח מתקבל בברכה.

הגיע, ופסע ברחוב החוצה את הכפר, ראה יהודי עומד בחצר. עלה פרקה שם גזעים כרותים עבור החורף הממשמש ובא. פנה ושאל היכן מקבלים כאן ארוחה חמה ומוזינה.

אמר היהודי: "עבור ארוחה, יש לעמול. עזור לי לבקוע את הגורים לכפיסים, ותקבל לאכול". תמה: "וכי זו הכנסת אורחים המהוללת!?" אך לא הייתה לו ברירה, בעל הבית נתן לו גרון, וחגר שארית וחוטיו לבקוע העצים להסלק. עמל בפרך, עד שסיים מלאכתו. נכנס והודיע לבעל הבית.

שמה, ואמר לו שילך אל הבית ממול, שם יקבל מבוקשו. שרך רגליו, כואב ודואב, והתקבל בכבוד ויקר. הוליכוהו לשולחן הערוך והגישו לפניו סעודה כהלכתה.

נאנח; חרד בעל הבית: "מה לך נאנח. האם משהו אינו מוצא חן בעיניך!?" "לא ולא" ענה, "אבל נזכרתי כמה קשה עבדתי בשביל ארוחה זו!"

"חידות לי דברך". אמר בעל הבית. סיפר; כמה עמל - בביקוע גזרי העצים.

הבין בעל הבית - מכניס האורחים: מומל מתגורר קמץ חסר לב. העביד את האומלל בפרך. והורוהו אל ביתו של שכינו הנדיב...

גד לו, ואמר: "רבי יהודי, עבדת בחינם – ואתה אוכל בחינם..."

כך, קצובה הפרנסה מראש השנה (ביצה טז). והבורא יתברך נדיב כל כך, ועורך שולחנו לפני כל אחד (קידושין לב). והאנשים סוברים שבעמלם ועבודתם הם ניוונים...

מן הקשר ההוא לשישי הקודמים | קטוס התועה בדרך

לְדַיִם יָקָרִים ! בְּרוּךְ הַשֵּׁם אֲנִי זֹכֵר לְהִתְפַּלֵּל יוֹם יוֹם לְפָנֵי הַשֵּׁם יְתָבָרָךְ, לְעַמֵּד לְפָנֵי בְּתִפְלָה. אֶחָד מִהַיְסוּדוֹת הַבְּסִיסִיִּים שֶׁל הַתְּפִלָּה, הִיא הַתְּפִלָּה בְּכֹנֶה, לְכוֹן אֶת פְּרוּשׁ הַמַּלְאִים מִה שְׂאֵנוּ מוֹצִיאֵם בְּפִינֵנו. וְכָךְ אֶמְרוּ חֲכָמֵינוּ שֶׁ"תְּפִלָּה לֵאלֹהִים כְּגוֹף לֵאלֹהֵי נְשָׁמָה".

אֵךְ מִה נְעִשֶׂה, שְׁלִפְעָמִים אֲנִי מִתְחִילִים לְהִתְפַּלֵּל, וְבָדִיק אִז עוֹלִים לִנוּ מִחֲשָׁבוֹת זְרוֹת, מִחֲשָׁבוֹת אַחֲרוֹת שֶׁקִּשְׁהָ לֵנוּ לְהִתְרַכֵּז בְּתִפְלָה. בָּדִיק בְּעַת הַתְּפִלָּה הֵם עוֹלִים בְּמִחְשָׁבוֹתֵינוּ.

עַל פֶּךָ אֶמְרוּ רַבְּנֵינוּ, שֶׁהַמְחֻשָּׁב בְּיַד הָאֵדָם, כִּי יֵשׁ כּוֹחַ בְּיַד הָאֵדָם לְחַשֵּׁב וּלְכוֹן דְּבוּרֵי הַתְּפִלָּה. וְהַמְשִׁילוֹ לְסוּסֵי שְׂפוֹנָה מִהֲדַרְךָ, וְתוֹפְסִים אוֹתוֹ בְּאֶפְסָרוֹ, וּמְכַנְּנִים אוֹתוֹ שׁוֹב בְּדַרְךָ הַשְּׂרָה, כּוֹן יֵשׁ כּוֹחַ וְיִכְלֵת בְּיַד הָאֵדָם לְתַפֵּס אֶת מִחְשַׁבְתּוֹ – שְׁשֻׁשׁוֹב וּיְכוֹן רַק מִה שְׁהוּא צָרִיד.

וְהוֹסִיף וְאָמַר: שְׂאֵי אֶפְשָׁר שִׁיחִי הָאֵדָם שְׂתֵי מִחְשָׁבוֹת בְּיַחַד, לְכַךְ עַל הָאֵדָם רַק לְחַשֵּׁב מִהַתְּפִלָּה, וְשֶׂאֵר מִחְשָׁבוֹת לְבָד יִסְתַּלְקוּ מִמֶּנּוּ. כִּי אִם הוּא כָּךְ מְכוֹן בְּתִפְלָה, נְעִלְמִים שְׂאֵר מִחְשָׁבוֹת. וְכָךְ אֶמְרוּ: שְׂאֵן לְהַלְחֵם וּלְסַלֵּק מִמִּחְשָׁבוֹת הַזְרוֹת, רַק נְחַשֵּׁב עַל הַתְּפִלָּה וְהֵם יִסְתַּלְקוּ לְבָד.

הַמִּשְׁךְ פְּנִינֵי הַפְּרָשָׁה

במקום' – יש כ"ב (תיקו"ז י"ח. ליק"מ ע"ט ב) שיחדיו עולים במספר של: וכן תעשו'. וזהו: 'לדורות' רמו על בית המקדש שיהיה בהמשך לדורות.

"ועשית ארון" (כ"ה ח)

'ארון' אותיות 'אור' נ'. רמו על התורה – תורה אור. ו'חמישים' שערי בינה.

"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" (כ"ה ח)

ב' פעמים מרומז: שכנת שם ה'. 'לוי', 'ושכנת'. כנגד ב' פעמים 'אני ה' בסיום מלאכת המשכן (פי תצוה): 'וידעו כי אני ה' אלוהיהם... לשכני בתוכם אני ה' אלוהיהם'. ו'סוף מעשה במחשבה תחילה'.

"והיו הכרבים פריש כנפים למעלה סוככים כנפיהם על הכפורת" (כח כ)

על אף שפורשים כנפים למעלה, יש גם לסוכך עמום כלפי מטה, לא לשכוח מהעולם העשייה מה שמוטל על כל אחד דבר עשייתו. וביותר בענייני חינוך, שהכרובים היו להם פני 'תינוק', לא לשכוח מחמת עבודת ה' את 'חינוכם'.

"ועשית מנורת זהב טהור מקשה תיעשה המנורה" (כ"ה ל"א)

'זהב' רומז לתורה (מדרש כלה ח). מנורה רומזת לחכמה שהיה בצד דרום, ו'הרצה להחכים ידריש' (בבא בתרא כה:).

על האדם לעשות את שלו בלימוד התורה – להביא את הזהב. אך החכמה זה משמים. וכדברי חז"ל על תורה: שהרבה מיעטו בסחורה והרבו בשיבה, ולא הועיל להם - אלא יבקשו רחמים ממי שהחכמה שלו שנאמר (משלי ב:ו): 'כי ה' יתן חכמה מפיו דעת ותבונה. וזהו: 'תיעשה' – פרש"י: 'שלא היה כאן מעשה, שהקב"ה אמר לו השלך את הכיכר והיא נעשה מאליה - רמו לחכמת התורה שנעשה בתפילה וביסיעתא דשמיא, וכמבואר בהרחבה הקשר בין תורה ותפילה.

"והיה המשכן אחד" (כ"ו ו)

ע"פ דברי מוהר"נית (השמכת הבוקר א, ט) שע"י התכללות כלל הנקודות טובות שבישראל, נבנה המשכן באחדותו ית', ונתייחד קוב"ה ושכנתיה. וענינו רמוזו בתיבת 'אחד' שבפסוק זה, שגמטריא י"ג - 'אהבה'. וי"ג מדות של רחמים, המרמזים על: אהבתו ורחמנותו ית' - ענין 'נקודות טובות'.

"עצי שטים עמדים" (כ"ז ט"ו)

בזמר 'בר יוחאי' למקובל רבי שמעון לביא: "עצי שטים עומדים, לימודי ה' הם לומדים" ובפירושים (רזא דבר יוחאי, ועוד) מדברי הזוהר (ח"ב קל"ט) שעצי שטים' רומזים לסודות התורה - לימודי ה' - הנמשכים ועומדים על 'ניצח והוד'. וזה 'עמדים' (עם הכולל) גמטריא 'ניצח והוד'.

ואפשר להוסיף: ע"פ דברי רש"י (כ"ה ו'): שהיו להם: עצי שטים בזכות יעקב אבינו. יעקב הוא ספירת: 'תפארת', ו'התורה' ב'תפארת' כידוע, וזהו ענינו של: עצי שטים - סודות התורה.

"ומלאת יד אהרן ויד בניו" (כ"ז טז)

ענין "יד" אפ"ל: שהכהנים קיבלו את הברכה וההשפעה דרך ה"יד" ובכך יהיה בכוחם להמשיך ברכה על עם ישראל בידיהם ב'נישואות כפים' - כוח הפועל בנפעל. וזהו דברי רשי (הפירוש השני) עה"פ 'וישמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם' "לכהנים".

ואפשר לדייק שכתוב כאן ב' פעמים 'יד' - 'יד אהרן ויד בניו', דלכאורה מיותר הוא, דהוי ליה למימר 'יד אהרן ובניו', אלא רמו הוא; על 'ברכת כהנים' דהוא בב' ידים.

ואפשר להוסיף דהר"ת של 'ומלאת יד אהרן ויד בניו' הוא בגימטריא כ"ו (עם הכולל) כמנין שם הו"ה, דהמשכת ברכת כהנים הוא בשם הו"ה, 'וישמו את שמי על בני ישראל' ו'בדברי רש"י: 'יברכום בשם המפורש'.

זרית ראָפָּה <<

גם אם לפעמים המצב נראה קפוא וקר כ"ש"לג" - אפשר למצוא בו 'חיות' התחדשות ושמחה'...

"כי בכל הדברים שפעולם, יש בהם רמזים גדולים ונפלאים להתקרב אליו יתברך" (רבי נתן מברסלב)